

מימוזה ביישנית

רונית ברנגה בבית האדום

בשפה האמנותית הייחודית שלה, ברנגה מערבת יכולות וירטואוזיות של פיסול וציור היפר-ריאליסטי עם נטייה לעבר המטאפיזי. האפל והנסתר. הפנטזיה שהיא בוראת נשענת על מיתוסים ואגדות עתיקות ומספרת סיפור רב רבדים. באמצעות היחסים הנרקמים בין החפצים, הדמויות והחלל. בכל פעם מחדש המפגש עם עבודותיה מעורר השתאות מעורבת במתח סמוי, בין פיתוי ורתיעה. ולא בכדי. היא עצמה מטביעה בכלים שהיא מפסלת מערבולת של רגשות מעורבים. הפסלים שלה הם מטונימיות - כל צלחת יכולה לשאת ייצוג סימבולי של ארוחה חמה, אך הפה האורב בה לועג וזועק. כל קנקן שולח ידיים אל ספל יכול להיראות כחובק או חונק. לכל כלי וחפץ יש אישיות משלו, אך היא אינה עוקרת אותם מהקשר המקורי. הפורצלני והמעודן, ובתוך כך מעירה על תרבות סובלימטיבית האוכלת את עצמה לדעת.

הבית נתפס כמושג דו-קוטבי: בין בסיס בטוח למלכודת קטלנית. תינוק בן יומו שוכב שקט ומכמיר לב, ישן או נטוש, וכלי הבית אורבים לו כמו מאיימים לטרוף אותו. היחסים בין התינוק לבית עוברים דרך שטח ההפקר של ארון הכלים, ללא יד חמה מלטפת ומגוננת - שהרי הידיים כבולות במעשי-ידיהן, לנצח עסוקות, טרודות, מסובכות בתוך עצמן.

מעל הארונית מימוזה ביישנית - רגישה כתינוק, נובטת כנערה. נרעדת ומסתגרת, נרתעת ממגע יד פתאומי ושבה ונפתחת לאיטה, מרחיבה את עלעליה הסקרנים, עוצמת עיניים ומתמסרת לקרני שמש מלטפות. הצמח החושני והמגיב הוא המטאפורה שבלב התערוכה.

בתערוכה "מימוזה ביישנית" רונית ברנגה יוצרת מיצב מיוחד למקום הקושר את כל חלל הגלריה בסצנה מסתורית. מן הקירות נשלחות ידיים תאבות אל החלל פנימה, כמו גוף פעור המבקש לגעת ולחוש בתנועה. ללכוד את החיים המתרחשים בתוכו. הידיים טוות סביב החדר קורים עדינים. נימים של חוט מקשרים ביניהן וכובלים אותן במשחק "סבתא סורגת" אינסופי. אולם בתנועה שקפאה מצטבר מתח - אם תרפה יד אחת יתמוטט כל המארג.

בלב המיצב דמות נערה על סף הנשיות, הבעת שלווה דרוכה נסוכה על פניה ועיניה עצומות כמתבוננת פנימה. אצבעות ידיה מוכפלות ומושטות לפניה, מוכנות לתפוס את העולם או להתגונן מפניו. להתמסר או להסתגר. דמותה עולה כצומחת מרצפת החדר, האם היא יונקת משורשיה או שהמבנה עוצר בעדה? ידיים רבות מושטות לגעת בה, אך נכבלות בדרכן והיא עצמה לכודה בסבך או שמה היא המושכת בחוטים.

שערה הארוך, האדום, מתכתב עם דמויות נימפות ואלות מצוירי טיציאן ובטיצ'לי ועד מונק, שילה וקלימט. ברנגה מציגה אותה לראווה אך דמותה מצטנפת בביישנות, מכונסת בתוך עצמה. האם היא מודעת למבט הצופה בה, לתנועה בחלל העוטף אותה? שערותיה צומחות פרא, אולי מרמזות על סערות פנימיות הרוחשות מאחורי הפנים החתומות. היא שרויה במעין טרנס שכולו שלה. הנערה היא היברידי חי-דומם, גן נעול, נושאת מטען אירוטי של רגשות ורגישות יתר, של פוטנציאל החיים והמוות.

אוצרת : חגית פלג-רוחם. מאי 2017

